

Sernaz Özden

- şiirler -

Yayın Tarihi:

20.02.2022

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği üzerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anlaşmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Altın Kafesler

Çağın ıssız çığlıkları , neslin sessizliğinde üşüyor !
Meçhul bir gölge geziyor üzerimizde,
Üşüyemediğimiz bir soğuk , sığınamadığımız bir kış yaslanıyor mezarımıza...
Dikenli al güllerin, sancılı kara toprağın altında; yağmuru bekliyoruz biz...
Kan yağıyor , zulüm çiseleniyor üzerimize...
Yine filizleniyor kırmızı çiçekler sessizlikleriyle...
Bin karanlık , yada bir aydınlık çoğalıyor içimizde,
Kararıyor gökyüzü , doğuyor ay esaretine inat özgürlüğüyle...
Çağın altın kuşları , kurtulmak istiyor altın kafeslerinden...

Sernaz Özden

Aynadaki Ruh

Uzağım benliğimin en derin çehresine, öyleki sağırım kendimden ayrı kalmış zme...
Seemiyorum bakışlarımı, duyamıyorum yakarışlarımı, yakınım benden en uzak olan yere...

Bir sefirim kendi ruhumun , bir zafir miyim kendi yolumun ?
Ama kayıp , ama bulanık , ama karanlık buralar...
Yıldızlar daha parlak burdan , güneş daha uzak buraya , sessizlik daha yakın kendime...

Ama bulamıyorum, ama göremiyorum beni, soramıyorum , anlayamıyorum nerede ben...

Kış kadar soğuk,buz gibi bulanık aynadaki ehrem, göremediğim, bulamadığım en duyamadığım ben...
Bir kuyu , bir dş ki içimdeki affan, kaybolmuş bir ıssızlık gözlerimde yankılanan...

Öyle ki asık , öyle ki bulanık bir ehre bu, hissettiğim kadar kalabalık mı , hissetmediğim kadar yalnız mı içimdeki bu...

Anlat,göster bana beni,yoksa karanlık mı aynadaki ruh...

Sernaz zden

Birkaç Dize Silah Sesi

İnanmıyorsam aldandıklarınıza, ruhum kölesi değil gözlerinizin.
Ve bir zamanlar savunduklarım da, gerçeği değildi esaretin.
Kiminin haykırdığı kiminin sustuğu oldu elbet,
Ama duymadım ben bir katilin kalbinde merhamet.

Yine de birkaç kişilik hissettim aynı bedende.
Acımasız, korkak ya da meçhul bir köle...
Düşündüm, sonra kaçtım onlardan böyle,
Sancıyla, kaygıyla ve nefretle...

Kaybolmuş bir vicdan aslında ölmüş müdür?
Belki de var olmamıştır o çürük kalplerde..
Onların kanı benimkine benzeyemez, kirletmedim!
Çocuğun kafasına tetiği ben çekmedim.

Eğer sende gördüysen savaşın sisi ardından onu..
O, ağlamıyordu.. Zehir akıyordu gözlerinden...
Çünkü vahşilik çocuğun yüreğine saplanmış ok gibi..
Çocuk, taşıyamıyor vahşetin zehrini...

İnsanlık, zihnimdeki en güzel Ütopya..
Şimdi, imkansızlaşıyor benim dünyamda.
Ölüm ve yaşam nitelik kaybediyor yavaşça,
Barış, bir savaş ismi yalnızca...

Anlatmayın bana anlam taşıdığını kanla boyanmış tabloların..
Hepsi zulümden ibaret bu sanat sandıklarının...
Ve kimisi ağlıyor başkasının zaferine,
Aynı yerde çağ bitiyor alevlerle...

Etrafta kokan, yürüyen cesetler..
Toplumun gördüğü satın alınmış yüzler..
Kimisi duyar, kimisi söyler,
Benim düşündüğüm sadece,
Birkaç dize silah sesi..

Sernaz Özden

Kendinden Uzakta Sürgünde Mi İnsanlık

Tamah ve korkuyla sürgünde mi insanlık..
Kiminin çehresi kederle yaşlanıyor..
Ne bu varlık, özünden uzakta bir kayıp..
Umutları gururla avlanıyor...

Gözler aldatmış kendini, gözyaşları terk ediyor sessizce..
Ruhları zincirlere vurulmuş bir köle bedenlerinde..
Kader ağızlarına pelesenk olmuş bir kelime..
Merhameti unutmuş yalnızca insanlık...

Çıkın sokaklara,
Bakın etrafınıza kendi gözlerinizle,
Kim kendi gölgesine güveniyor bu şehirde..
Ölenler toprak altında,
Yaşayanlar da içerde,
Kimi görüyorsunuz dışarda gerçek bir yüz ile...

Kıyıya vurmuş bir küçük benden işte gerçek,
Yada sessizce bağırın bir çocuk silahların önünde..
Belki bir insan aynı dünyada açlıktan ölünce,
Ve bir toplum hepsini susarak seyredince...

Sernaz Özden

Suskunlar

Ve suskunlar kararır güneş doğarken..
Ateş üstünde donan bir kırağ,
Zemheride tutuşan bir ayazdır kalpleri...
Küllerini yutkunurken tutarlar gözyaşlarını,
Mezar taşlarını okurken bırakırlar yaşlarını..
Ruhlarıyla işitirler sessizliği,
Soğuk neslin ıssız bedenleridir onlar...
Ve suskunlar azadı bekler, biz zindanları unutturken...
Karın altına gömülü tohumdur kaderleri,
Filizlenir ancak büyümesine izin vermez gönülleri..
Yankılanır sesleri alacanın karanlık olduğu mevsimde,
Yine biter mevsim, ama dökülmeyi beklemezler ait oldukları şehire
Ve suskunlar asidir gitmek istemezler acının payitaht olduğu hürriyete...

Sernaz Özden

Şehri Vaveyla

Ben soğuk yalnızlığımın ıssız çığlıklarıyla,
Çaresiz sokaklarda kalabalık bir gölge gibiyim...

Kükreyen bir yalan yada korkak bir hayal ayağıma takılan,
Düşmekte olan ağır bir yara gibiyim...

Bulutların sessiz aynası yüreğim, yağmuru çağıran suskun gözlerim gibiyim...

Bir rüzgarım ben,dar sokaklarda gezinen,
kendime çarpmaya korkan bir acı gibiyim...

Ay ile güneşin doğduğu şehirde,
Hiçliğin sefareti gibiyim...

Bu şehir ıssız değil kalabalık, duygularımla dolu , nefsimle fasık, ben kendi ruhumda bir
şehri vaveyla gibiyim...

Sernaz Özden